

TÜM MÜDAHALELERE RAĞMEN

Gökhan Yılmaz 1987 İstanbul doğumlu. Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü mezunu. İstanbul'da edebiyat öğretmeni olarak görev yapıyor. *Olağan Hikâye* dergisinde editör. Evli, iki çocuk babası.

Kitapları

Öykü: *Biraz Kuşlar, Azıcık Allah* (YKY, 2012), *İkiye Kadar Sayamamak* (YKY, 2013), *Hevesin Kaçış Yönü* (YKY, 2021), *Boşlukdiken* (YKY, 2023), *Tüm Müdahalelere Rağmen* (YKY, 2025).

Gökhan Yılmaz'ın
YKY'deki kitapları

Biraz Kuşlar, Azıcık Allah (2012)

İkiye Kadar Saymamak (2013)

Hevesin Kaçış Yönü (2021)

Boşlukdiken (2023)

Tüm Müdahalelere Rağmen (2025)

GÖKHAN YILMAZ

Tüm Müdahalelere Rağmen

Öykü

YAPI KREDİ YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

DİLE GELENLER

Yaşamadan • 11

Bitimsiz • 16

Arzulu Bekleyiş • 24

Aldanma • 29

Kara Karanfil • 31

Yürek Tarifi • 35

Hikâyesiz • 41

DİLDEN GELENLER

Abdullah'ın Kör Umudu • 49

Kırkkilit • 53

Yüzünden Düşen • 58

Kaybolan • 62

Kuşkızı • 65

Balkonlardan Gelen Soğuk Hava Dalgası • 68

Mülakat • 73

*kurtarılamayanlara ve
kurtulmak istemeyenlere...*

Dile Gelenler

Yaşamadan

Elimdeki yüzüğü evirip çeviriyordum. İçerden karımın sesi geldi. Yine babana mı gideceksin? Sesinde acıtıcı bir ima vardı. Yüzüğe bakınca imayı görebiliyordum. Kalkıp bir ihtiyacı var mı sorayım diye düşündüm. Gümüş yüzüğüm kararmış, içinde karımın ismi silikleşmişti. Parlatmak lazım galiba, dedim. Ne diyorsun duymuyorum, diye bağırdı. Mutfaktan fışkıran suyun sesi geliyordu. Bir yüzük nasıl parlar? Git git, dedi karım, geç kaldın, koş. Kendi bir türlü görünmüyor, sesi peşimde dolanıyordu. Karımın yatağa mahkûm olduğunu, konuşmadığını, benden ne istediğini anlamak istediğimi, sonra öğrenerek altını almaya çalıştığımı düşündüm. Birden kötü, ağır bir koku geldi burnuma. Yataktan başlayıp duvarlara, odaya, tüm eve yayılacak, ölüm kokan berbat bir koku. Gelir gelmez üstünü değiştir, kirliye at, diye yükseldi sesi. Yüzüğü çevirip kendimi dışarı attım.

Babam, yetişin ölüyorum diye arar bazen böyle. Yetişiriz, ölmez. Kırk elli yıl öncesini anlatır. Anlattıkça rahatlar. Serumun damla damla akması gibi görürüz rahatladığımı. Askere gidişini, çocuklarının doğuşunu, şehre giden otobüsün yolunu kesip beni elimde bavuluma otobüsten indirişini, silahı şoförün alınma doğrultuşunu, en çok da bu sahneyi.

Babamın yeni eşi Hayriye Hanım, Bulgaristan göçmeni. Bir önceki Lübnanlıydı. Ondan önceki Ukraynalı. Annemden sonrakiydi bu. Annem kapkara bir kadındı. Ölünce sapsarı bir kadın istedi babam. Araçlar bulup getirdiler. Ceplerini şişirdiler. Babam bir türlü batmayan çok uluslu bir şirket gibi. Biz hariç herkese bir şekilde faydası var. Karımın lafı bu. Diğerleri Türkçeyi babamdan öğrendiler, Hayriye Hanım'ın Türkçesi gayet iyi. Şimdi babam unutmaya başladı konuşmayı, kelimelerle yeni şeyler anlatmayı. İçinden çıkamadığı bir geçmişi ezberlenmiş bir dille anlatıp duruyor Hayriye Hanım'a, bize. Hayriye Hanım çoğu sefer yüz çeviriyor ezberlediklerinden.

Kadın üniversite mezunu olduğunu söylemekten zevk duyuyor. Baştan beri hiçbirimizin gözü tutmadı onu. Diğerleri gibi. Babam hariç. Kadını ayarlayanlar avantajlarını kapıp çoktan kayboldular ortalıktan. Kadının şartları vardı. Kolay mı, dedi, yarın öbür gün altına da yapmaya başlar babanız. Taze gelin gibi alışveriş istedi, takı istedi, nikâh, tapu, ortaklık, güvence istedi. O günden beri babama nefret kusuyor eşim: Yaşlı teke, akıllanmadı, tüm malını kaptıracak o dolandırıcı kariya. Ha pardon, eksik söyledim, üniversite mezunu dolandırıcı kariya demeliydim. Şimdi babamın ağır kokulu evinden dönünce üstümde ne varsa soyup atmamı istiyor. Galiba karım oradan buraya huy da, ruh da, koku da, kir de gelsin istemiyor.

Nikâh olduğunda babam dinçti. Bir iki yılda çöktü iyice, kelimelerini de yitirdi. Sık sık, kötüleştirm toplanın deyip çağırıyor beni ve abimi. Gidiyoruz. Kadından şikâyet ediyor. Bu beni dinlemiyor, buna bir şey anlatmanın tadı yok, adamın yüzüne bakmıyor bu, siz dinleyeceksiniz, diyor. Yorulana kadar anlatıyor. Kadın bize, babamın paralarıyla aldığı meyve sularından, çaylardan, kahvelerden ikram ediyor. Eşlerimiz bu kadının verdiği bir şeyi yiyip içtiğimizi anlamasın diye korkarak alıyoruz ikramlarından. Az yersek mide-mize gitmez, kanımıza işlemez, eşlerimiz anlamaz sanıyoruz. Eve dönünce yediklerimizi de soyup attığımızı düşünüyoruz.

Ev bakımsız, kirli. Kadın evde ayakkabılarıyla dolaşüyor. Çer çöp gözümüze batıyor. Babamın başını koyduğu yastık, terden kirden kararmış. Yanındaki sehpa bardak, bıçak keşiği izleri, yapışmış peçete, lekeler. Duvara dayanmış iki kör baston. İçerde ağır bir koku ve o kokuyla didişen ağır parfümü kadının. Meyve suyu bardaklarını gönülsüzce tuttuğumuzu gören kadın, hep böyle yapıyorsunuz ama, diyor, için gitsin, çekinmeyin, ben de sizin bir anneniz sayılıırım. Kardeşler olarak gözlerimizi babamda buluşturuyoruz. Bu buluşmadan cesaret alan babam, bırakın şunu ya, diyor, adamı konuşturmuyor bu, evin adamı konuşurken susturmak, yüz çevirmek nerenin âdeti, diyor. Bulgar memleketinde var mıymış böyle âdet, ayıp be, diye bağıyor nefes nefese. Kadına bakmıyor konuşurken. Bıyıkları inip kalkıyor öfkeyle. O da içmiyor, itiyor bardağı. İştah mı kaldı, ölüyordum, diyor. İyi ki geldiniz, yetiştiniz. Gençken... diye başlıyor. Anlattıklarının içinde her şey var da bir annem yok. O kadar yok ki annem, biz de aramıyoruz onu artık

babamızın dilinde. Ömrünün sonuna doğru aniden işitmez olması, babamın anneme ulaşmayan kelimeleriyle birlikte hafızasından da silinmiş gibi. Şimdi biz annemi, dudaklarımıza bakıp bizi duymaya çalışan kara bir gölge gibi hatırlıyoruz.

Babama acıyorum. Yatağında kendimi görüyorum bir an. Yaşlanınca onun gibi olmaktan, dahası, onun gibi olduğumun farkına varamamaktan korkuyorum. Parmağımdaki yüzüğü çevirip babama yaklaşıyorum. Kim bilir en son ne zaman yıkanmış, su görmüş göğsüne eğiliyorum. Ağır bir koku bulutunun içine giriyorum. Gel bizde kal artık baba, diyorum. Birden yüzük, parmağımı kopartacak gibi oluyor, derken kadın, ben üniversite mezunuyum, devamlı aynı saçma şeyleri dinlemekten sıkılıyorum, ruhumu eziyor senin geçmişin de hikâyelerin de, ilgilenmiyorum senin geçmişinle, diyor. Babamın göğsü hareketleniyor. Kadın susmuyor. Dön dolaş aynı şeylerden sıkıldık, çocukları da bıktırıyorsun, bir şey diyemiyorlar korkularından ama yeter artık, usandırma insanları. Hem hani ölüyordun sen, yetişti diyordun, ne oldu, onlar yetişince ölüm gitti mi, içine mi kaçtı ölmen? Abimle ben diyecek uygun bir şey ararken yumruğunu sehpaye indiriyor babam güçsüzce. Bırak be sunu, diyor, bundan karı marı olmaz adama, bırak şu belayı diye söyleniyor. Otobüsün önünü kesip silahla indirdiği benden, istediği kızı gelin olarak getirmeyen abime geçiyor. Sırayla hepimizi dolaşıyor az önce bir şey olmamış gibi. Orada huzur buluyor.

Birkaç gün sonra yine ölesi geliyor babamın. Telefonlar çalıyor, yüzükler dönüyor, toplanıyoruz. Aynı hikâyeleri dinliyoruz, kadın pathyor, deliriyor. Ayakkabılarını yere sürterek ayağa kalkıyor. Dev gibi görünüyör gözüme birden. Niye dayanıyor ki bu eziyete, diyorum içimden. Sonra babamı eziyet olarak görmeme kızıyorum. Parmağında daha önce görmediğim bir yüzük gözüme çarpıyor. Kadının çekip gitmek için benden çok sebebi olduğunu düşünüyorum. Ne de olsa babam, diyorum, karım aklıma geliyor. Gelirken ne al demişti, yüzüğü de vermeyi unuttuk parlatmaya. Abime bakıyorum, nasıl da olağan, hı hı baba, evet falan deyip duruyor. Babamın hâlâ bölüştürmediği arsaları, fındıklıkları var. Zamanında beni göndermediği bu büyük şehirde şimdi içinde oturduğu bu koca ev. Benim hikâyemden yine abimin hikâyesine geçiş yapacakken üstündeki kazağı çekiştiriyor kadın. Bak yine inadına yapıyor, beni

delirtmek için yapıyor vallahi, diyor. Sizi değil de beni delirtmek istiyor, besbelli bunu istediği. Kaçtırmak istiyor beni. Ben kaçınca o ne yapacaksa bir başına? Gitmem. Gitmeyeceğim. Üç yıldır kahrını çekiyorum ben bunun. Başta böyle değildi bu. Yirmi yaş büyük koca ihtiyarla ne işim olur benim be. Daha elli yaşındayım ben. Hayatımı verdim ben buna. Ben hayatımı yaşayacağım daha, aha söylüyorum, bırakıp gitmem ben bunu. Üç yıldır zehir oldu hayatım. Ne zaman bu adam ölür, ben o zaman giderim, işte burada yüzü, nah buraya da yazıyorum deyip ağzından çıkardığı yüzüklü parmağıyla sehpayı sarsıyor. Ayakkabılarını vura vura gidiyor kendi odasına. Bir şey diyemiyoruz. Kapı sertçe kapanırken temiz hava içeri girmeye çalışıyor.

Üç oda bir salon bu evde kadının odası olduğunu bildiğimiz odaya giren yok aramızda. O odada ne vardır, kokusu nasıldır, yatağının örtüsü ne renktir, bilen yok. Biliyoruz, babam da bilmiyor o odayı. Diğer odalarda babamın köyden getirdiği eşyalar, sandıklar, hatıralar dolu. Bacaklarım tutsa gideceğim köye ama bu kadın da gelmiyor köye, diyor babam, az önce hiçbir şey yaşanmamış gibi. Yok be, bundan adam olmaz adama, diyor ardından, yeni farkına varmış gibi. Abim eğilip bir şeyler söylüyor babama, babam kafasını sallayıp reddediyor. Ellerine bakıyorum babamın, görmem gereken bir şey varmış gibi. Hiçbir şey göremiyorum. Ellerinin karanlığı anneme benziyor.

Kontör yükü bana, bitmeyenden olsun, geçen yüklediğin hemen bitmiş, ya sizi arayamazsam kötüleşince, diyor babam. Tamam baba, yüklerim, bitmez, diyorum. Her an fenalık geliyor, sizi aramak istemiyor bu kadın, diyor. Kadının odasından bilmediğim, duymadığım bir müzik sesi geliyor.

Bu kadın babamda ne var ne yok almadan bırakmaz diyor abim. Sokağa çıkmışız. Serin hava yüzümüze çarpıyor. Elbiselerimi kokluyorum, babamın yatağı gibi kokuyor. Babamın ölmemesi delirtiyor onu, diyor sonra. Birbirimize bakıp kalıyoruz. İkimizin yüzünde de kederin ardına saklanmış bir neşe var sanki. Gülecek gibi olup tutuyoruz kendimizi. Evet, diyorum abime, babam ölmedikçe deliriyorlar. Kısa bir sessizlikten sonra, ölmesi zor olacak, çok çekti diyor babam, diyor abim. Şimdi uzayan sessizlik abimin dediklerini onaylıyor.

Karımın siparişlerini mutfağa bırakıyorum. Yüzüğün? diye çıkıyor arkadan, aldıklarını elimden alıyor. Tuvaletin açık kapısından yoğun bir çamaşır suyu kokusu geliyor. Kararmıştı, parlatmaya bıraktım diyorum, gümüş ya, kararıyor. Her anlama gelebilecek bir hı hı çıkıyor ağızdan, baban nasıl, diyor az sonra, cici anne-ciğin ne yapıyor? Öyle böyle bir cevap vereyim diye kıvranırken, fındıklıkları çitlatabildin mi diye dayıyor soruyu alınma. Biraz daha yaklaşırsa meyve suyu kokusu alacak diye geri çekiliyorum. Yıkanmak, temizlenmek için banyoya gidiyorum.

O gece rüyamda kadının odasını görüyorum. Yatağı gümüş, örtüsü gümüş, saçları gümüş. Ellerimi tutup bana babamın başını sevdireyor. Babam uysal bir kedi gibi yatıyor. Yanında otobüsü durdurduğu tüfek var. Kadın, babamın başını seven elimi silaha götürüyor. Silahı alıp babama doğrultuyorum. Babam uykusunda ağzını açıyor; silah, ben ve kadın ağzına doğru çekiliyoruz. Kendimi kirli sepetinin içinde buluyorum, üstüme abimin elbiseleri atılıyor.

Sabaha karşı çalan telefonla uyanıyorum. Babamın sesi sakin. Emekleyip kadının odasına girdim, çağırdım gelmedi, beni duymuyor, dürttüm cevap vermiyor, diyor. Bekliyor biraz. Ölmüş galiba bu karı, diyor sonra. Bir boşluk daha oluyor. Ardından tuuu diye bir tükürük sesi.

Abini de al gel hemen, diye bağılıyor babam, ben yeni bir kadın istiyorum.

Bitimsiz

Ceylan ilk kez o gün o boşlukta sallanırken içindeki boşluğun dolar gibi olduğunu anladı.

Ayakları boşlukta sallanırken, kendisini izleyen insanlardan bu kadar uzakta başka bir anlam ifade ederken, gözlerin önünde ilk kez böyle seçilirken, bir beklentinin karşılığı olarak ilk kez kendi dışında bir şeye de karşılık gelerek gerçek bir yokluğun doldurmaya başladığı varlığını hissetti. Bir hayatı olacaksa eğer, tüm hayatı boyunca o ânın içine dolup taşacağını, hiçbir şey olmayarak ve yok olmaya bu kadar yakın durarak bir anlam taşıyacağını hep bir boşlukla duyacak, yokluğun kıyısında tadacaktı varlığını. Sözelimi ofise yükselen her yanı aynalı asansöre bindiğinde, yüksek bir balkondan çocukluğuna baktığında, sahibinin elinden kurtulmuş uçan balonlar görüp gözleri dolmakla dalmak arasında bir hal aldığında sisli puslu da olsa içinde hakiki bir tat bulacaktı. Yıllar sonra da böyle olacaktı bu, böyle olacağını sezmişti yukarıdan aşağıya bakarken. Yaşamının kaçınılmaz duvarlarla çevrildiğini o an anlamıştı ama etrafı yaşamakla çevrilince unuttur gibi olmuştu işte.

Aldanmak ve oyalanmak, hayatın iki tatlı zehri.

Küçük bedenini kocaman iplerin sarıp sarmaladığını, ipi tutan ellerin kendi bedeni dışında bir beden hayata tutunmasını umursadığını, cisminin başka bir cisim için boşluğa meydan okuduğunu, ama yine de –ne olursa olsun– başkaları tarafından böyle *tutulduğunu* her anlamda hissetmek, küçük kalbini doldurması gereken korkunun aksine onda bir var olma, fark edilme, önemsenme filizi olarak güzel bir his uyandırmıştı. Aradan geçen yıllar, bu hissi unutturmamış, dahası, şekilden şekle sokmuştu bu garip ânı. Ömrü boyunca, tehlikeyle karşılaştığı her an, arkasından iplerle onu tutan ellerin olduğunu düşünürdü elinde olmadan. Anlık bir geçmişe uğrayıp gelmeydi böyle anlar onun